

Sygn. akt VIII U 2360/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2016 roku w Lublinie

sprawy W. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania W. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 05 stycznia 2016 roku znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala W. M. prawo do emerytury od dnia 27 listopada 2015 roku.

Sygn. akt VIII U 2360/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 stycznia 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił W. M. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł W. M. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Podniósł, że pracował w warunkach szczególnych w okresie od dnia 12 listopada 1969 roku do dnia 30 września 1976 roku w (...) Przedsiębiorstwie (...) w G..

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

W. M. urodzony (...) w dniu 27 listopada 2015 roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 25 lat, 3 miesiące i 14 dni okresów składkowych i nieskładkowym, w tym 9 lat, 7 miesięcy i 14 dni stażu pracy w warunkach szczególnych (okoliczności bezsporne).

Wnioskodawca w dniu 12 listopada 1969 roku został zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w G. jako ślusarz remontów maszyn i urządzeń hutniczych w pełnym wymiarze czasu pracy w ramach odbywania wstępnego stażu pracy (angaż – akta osobowe – k. 17). Stanowisko to zajmował do dnia 12 marca 1970 roku (świadczenia pracy – ao). W dniu 18 marca 1970 roku został tam ponownie zatrudniony na stanowisku ślusarza. W okresie od dnia 7 stycznia 1972 roku do dnia 18 stycznia 1974 roku wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową (karty obiegowe zmian – ao). Od dnia 19 stycznia 1974 roku powrócił do pracy na stanowisko ślusarza remontowego maszyn i urządzeń hutniczych,

które zajmował do dnia 30 września 1976 roku (karta obiegowa zmian – ao, zaświadczenia – k. 8-9 akt emerytalnych ZUS).

W trakcie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w G. wnioskodawca zajmował wyłącznie stanowisko ślusarza remontowego maszyn i urządzeń hutniczych. Posiadał w tym celu niezbędne wykształcenie zawodowe jako ślusarz usługowy. Przedsiębiorstwo zajmowało się remontem walcowni, zgniataczy, rurowni, nożyc mechanicznych, samotoków i blachowni w polskich hutach. Wnioskodawca pracował na wszystkich wydziałach. Był delegowany do konkretnego zakładu w celu przeprowadzenia kapitalnego remontu pracujących tam maszyn. Na ten czas wydział zaprzestawał pracy bądź też zamykano jeden jego wycinek. Średnio jeden remont zajmował od 5 dni do 3 tygodni. Pracę wykonywał na halach o długości kilkuset metrów i podobnej szerokości. Po hali jeździły pociągi i suwnice transportujące wielkogabarytowe części. Wnioskodawca korzystał z olejów, smarów, środków czyszczących, ropy. Dookoła panowała wysoka temperatura. Kuto metale na gorąco. Wnioskodawca otrzymywał posiłku regeneracyjnego. (zeznania wnioskodawcy – k. 20v, 36v, zeznania J. G. – k. 35v, zeznania W. G. – k. 36-36v).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych dowodów. Akta osobowe wnioskodawcy z (...) Przedsiębiorstwa (...) w G. zostały wystawione przez pracodawcę i były autentyczne. Nie były kwestionowane przez strony. Sąd uznał je za wiarygodne w całości.

Przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla wnioskodawcy.

J. G. pracował tam od 1970 do 1975 roku jako monter maszyn i urządzeń hutniczych. W. G. był tam ślusarzem remontowym od 1971 do 1975 roku. Świadczyli wspólnie z wnioskodawcą i mieli możliwość zaobserwowania wykonywanych przez niego obowiązków w trakcie pracy. Zeznawali logicznie, spontanicznie i szczerze. Niektórych szczegółów nie byli sobie w stanie przypomnieć jednak jest to zrozumiałe z uwagi na znaczny upływ czasu. Treść tych zeznań w powiązaniu z twierdzeniami wnioskodawcy oraz treścią jego akt osobowych pozwoliła na jednoznaczne ustalenie faktycznie wykonywanych przez wnioskodawcę czynności w trakcie całego okresu zatrudnienia. Świadczyli jednoznacznie wskazali, że wnioskodawca przez cały okres zatrudnienia wykonywał czynności ślusarza remontowego maszyn i urządzeń hutniczych podczas wykonywania kapitalnych remontów w hutach. Nie był delegowany do innych prac. Warunki pracy były analogiczne jak w przypadku pracowników zatrudnionych w hutach ze względu na miejsce wykonywania napraw. Zeznania wnioskodawcy w pełni potwierdziły okoliczności podniesione przez świadków. Były spójne, logiczne i zasługiwały na obdarzenie ich wiarą.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresach: od dnia 12 listopada 1969 roku do dnia 12 marca 1970 roku i od dnia 18 marca 1970 roku do dnia 30 września 1976 roku (6 lat, 10 miesięcy i 14 dni) wskazaną w wykazie A, dziale XIV poz. 25 Bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Pracami podstawowymi na oddziałach, na których wnioskodawca świadczył pracę były prace wskazane w dziale III zatytułowanym „W hutnictwie i przemyśle metalowym” związane z czynnościami wykonywanymi w hutach metalu.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu,

na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego W. M. udowodnił staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze ponad 15 lat. Okresem bezspornym było 9 lat, 7 miesięcy i 14 dni, natomiast w niniejszym postępowaniu wnioskodawca dodatkowo udowodnił okres 6 lat, 10 miesięcy i 14 dni. Tym samym spełnia wymagane przesłanki do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku. Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić i ustalić W. M. prawo do emerytury od dnia 27 listopada 2015 roku tj. od dnia złożenia wniosku o emeryturę.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.